

»HERREN har vist, Han er konge« (Salme 93,1)

Han tilintetgjorde døden

De bibelske skribenter anvender ofte ordet »stor«, når de skriver om frelsen.

Paulus skriver om Guds *store* kærlighed til os (Efes. 2,4), men kan alligevel ikke nøjes hermed og beder os derfor tænke på, hvor *stor* bredden og længden og højden og dybden af den er (Efes. 3,18).

Han skriver tillige om, hvor *overvældende stor* Kristi magt er i os, som tror (Efes. 1,19).

Hebræerbrevets forfatter skriver om så *stor* en frelse (2,3) og opfordrer os til at se, hvor *stor* Jesus er (7,4).

Peter skriver om Guds *store* barmhertighed (1. Peter 1,3) – og vi kunne nævne andre skriftsteder, hvor frelsens *storhed* males os for øje.

Men også når de ikke benytter ordet »stor«, kommer frelsens overvældende nåde og kraft til udtryk, f.eks. i 1. Tim. 1,8-11, som vi vil dvæle ved. Her siger apostelen, at Herren »frelste os og kaldte os med en hellig kaldelse, ikke på grund af vore gerninger, men i kraft af sit eget forsæt og nåden, som for evige tider siden blev givet os i Kristus Jesus...«

for evige tider siden

Var det da ikke en gerning, da vi sagde Ja til Jesus? Jo, men det var ikke derfor, Gud frelste os. Hvis nåden til at sige Ja ikke var blevet givet os, havde vi ikke sagt det.

Og denne nåde gav Gud os, fordi det var hans vilje, hans forsæt, hans beslutning. Hvornår traf Han den beslutning? Spørgsmålet er udpræget menneskeligt – Gud er imidlertid ikke underlagt tiden – der er dybest set intet »hvornår« hos Ham – Han »eksisterer« ikke i en fortid og derefter en nutid og så en fremtid – der er ikke tidsintervaller i Guds væsen – HAN ER den, som var, – HAN ER den, som er – og HAN ER den, som kommer – derfor er tusinde år for Ham som en dag – og derfor må vi med *Paulus* besvare vort spørgsmål således: Han gav os sin nåde i Kristus Jesus *for evige tider siden!*

Det svimler ved tanken! Ja, lad det hellere svimle end blive selvfølgelig! Nåden er ubegribelig, fordi den er af Gud. Den er *stor* – større end ethvert menneskeligt begreb om storhed.

Han frelste os

At blive frelst betyder at have været i en håbløs situation som en druknende, hvis egne kræfter er udtømt. Han har intet håb om at redde livet – men da frelser en anden ham.

Det var ikke den hjælpeløse og fortab-

tes beslutning, der frelste ham, men hans redningsmands beslutning om at vove livet for Hans skyld og således frelse ham. Havde redningsmanden ikke besluttet det, var han aldrig blevet frelst.

Det nye Testamente taler ikke om, at noget menneske beslutter sig for Jesus, således som det så ofte forkyndes i vor tid. Det fremhæver derimod *Guds beslutning*:

»Jeres Fader *besluttede* at give eder Riget« (Luk. 12,32).

»Gud *besluttede* at åbenbare sin Søn for mig« (Gal. 1,16).

»Alle ting samvirker til gode for dem, der elsker Gud, dem som efter *Hans beslutning* er kaldede« (Rom. 8,28).

»Han har i sin kærlighed forudbestemt os til barnekår hos sig i følge *sin egen viljesbeslutning*« (Efes. 1,5).

»Han kundgjorde os sin viljes hemmelighed i følge *den beslutning, Han havde truffet hos sig selv*« (Efes. 1,9).

»I Ham har også vi fået vor arvelod, vi som var forudbestemte dertil efter Hans forsæt, der virker *alt* i overensstemmelse med *sin egen viljes beslutning*« (Efes. 1,11).

Vor frelse ligger således i *Guds vilje*. Han besluttede at frelse os – og Han gjorde det, så sandt Han gør alt, hvad Han vil!

Nogle kan angive en bestemt dato for deres frelse – andre kan ikke gøre det – de, der bliver frelst på dødslejet, får ikke tid til at svare på, hvornår de bliver frelst!

Men, som ovenfor sagt, hører vor frelse kun i en vis forstand tiden til – den er af evighed og består i evighed, fordi *Gud besluttede at skænke os nåden i Kristus Jesus for evige tider siden*.

Døden

Hvorledes forholder døden sig til frelsen i Kristus Jesus, Guds nåde, der er af evighed?

Paulus siger, at nåden blev givet os fra evige tider siden i Kristus Jesus (derfor var den skjult og ukendt), men »blev nu ved vor frelsers Jesu Kristi tilsynkomst åbenbaret, da Han *tilintetgjorde døden* og bragte liv og uforkrænkelighed for lyset...« (1. Tim. 1,10).

De bibelske skribenter anvender oftest ordet »tilsynkomst« om Jesu genkomst, men her anvender *Paulus* det om Jesu jordeliv. Da trådte Gud synligt frem som et menneske og åbenbarede sin evige nåde.

Denne evige nåde *bortskaffede synden*, da Jesus frembar sig selv som et offer for verdens synd (Hebr. 9,29).

Og mere endnu: den *tilintetgjorde*

døden, da Jesus opstod fra de døde og bragte Liv og Uforkrænkelighed for lyset. Der var intet af hans legeme tilbage. Klæderne lå ordentligt på deres plads i graven. Han var opstået i uforkrænkelighed. Selvsamme legeme var nu et herlighedslegeme, ubundet af tid og sted.

Sådan var vor Frelses Jesu Kristi første tilsynkomst. Vi venter hans anden tilsynkomst. Den bliver nødvendigvis i kraft og megen herlighed. Da forvandles vore dødelige legemer i eet nu til uforkrænkelige herlighedslegemer, der møder ham i skyen, altsammen i følge Guds herlige nådesbeslutning med os fra evige tider.

Hvis vi nu dør inden vor Frelses genkomst i kraft og megen herlighed, hvad da?

For *Paulus* er det, at dø, at bryde op og være sammen med Jesus (Fil. 1,21-23). Det er altså ikke at dø! Derfor er der ingen frygt for døden. Hvordan skulle der være det, når døden er *tilintetgjort*? Hvem frygter det, som ikke er?

Døden gjorde ende på hans tilværelse *i tiden*. Han gik ind i det, der er *over tiden* – ind i den for os uforståelige tilværelse uden tidsintervaller, altså uden en nutid, der afløses af en fremtid. I den tilværelse, som vi, der er bundet til tiden, ikke kan forstå, er opstandelsen i et herlighedslegeme *ikke fremtid* – thi der er ikke noget, der hedder fremtid! Den er altså virkelighed.

Men for os, der endnu er i tiden, ligger opstandelsen i uforkrænkelighed ude i fremtiden og sker først ved vor Herres Jesu genkomst.

Begge dele er sandheden, selv om de ikke kan forenes i vor tanke. Den hører nemlig tiden til og kan kun forestille sig tilværelsen som et forløb fra fortid, gennem nutid, til fremtid. Den evige tilværelse, der ikke har noget tidsmæssigt forløb, er os ufattelig. Sandheden er modsætningsfuld (dialektisk). Den sprænger tankens grænse. Den åbenbarer Gud og Hans evige frelse! I den er døden *tilintetgjort*.

Døden hører den *jordiske* tilværelse til, tilværelsen *i tiden*. Derfor dør menneskene *til hver sin tid*.

Men opstandelsen hører den *himmlske* verden til, hvor tusinde år er som en dag, fordi tiden ikke eksisterer. Derfor opstår Guds børn i uforkrænkelighed *ikke* på forskellige tider – da forskellige tider som nævnt ikke findes i livet hinsides.

Det er derfor, *Paulus* »modsiges« sig selv – oven i købet i samme brev!

I kap. 1 i Filipperbrevet taler han om

at bryde op og være sammen med Kristus. Her er intet tidsinterval. Men i kap. 3 taler han om, at vort fornedrelegeme først bliver forvandlet til et herlighedslegeme ved Kristi genkomst (vers 20-21). Her er derimod et tidsinterval.

Døden er *tilintetgjort!* Kristus har i stedet for døden bragt Liv og *Uforkrænkelighed* for lyset!

Men bemærk: »*ved det evangelium, jeg blev sat til at tjene som forkynder og*

apostel og lærer« (2. Tim. 1,10-11)!

Evangeliet og forkyndelsen

Når evangeliet bliver forkyndt, således som Paulus forkyndte og lærte det, da – men også kun da – *åbenbares* det, at vor Frelser Jesus Kristus *tilintetgjorde døden* og bragte liv og *uforkrænkelighed* for lyset.

Dette evangelium er Guds kraft (Rom. 1,16). I denne kraft har Gud bortskaffet

synden og tilintetgjort døden!

Denne almægtige kraft åbenbares på *Golgatas kors* og ved *den tomme grav*, hvor klæderne ligger pænt på plads.

Ordet »stor« strækker ikke til, når vi vil beskrive Guds frelse!

Nåde være med alle jer, som elsker vor Herre Jesus Kristus i hans uforkrænkelighed (Efes. 6,24)!

Langt ud over

Gud er såre stor – så stor, at Han overgår alle vore begreber om storhed. Han er uden begyndelse og kalder sig JEG ER – men ingen skabning kan udtømme, hvad der ligger i dette navn.

Begyndelsen til visdom er at frygte Ham. Denne verdens visdom er derimod dårskab.

Alligevel er det svært for os at give afkald på vore egne tanker og opfattelser. Dem bringer vi med ind i kristenlivet – og glemmer, at de er dårskab, altså hindringer for den virkelige visdom.

Bønnen

I vor bøn er vi tilbøjelig til at fortælle Gud, hvad han bør gøre i den og den sag.

Hvis vi har begyndt et arbejde for Gud, beder vi ham om at velsigne det. Hvis vi har vanskeligheder på et eller andet område, beder vi ham om at klare det for os. Hvis noget går os imod, beder vi Ham om at tage det bort.

Som Guds børn må vi gerne tale med Ham om alt og også bringe vore ønsker frem for Ham i bøn og med taksigelse – men vi må ikke glemme, at Han også overfor os, sine børn, er DEN, HAN ER!

Han lærte os at bede, og hans undervisning angående bøn hjælper os ud af vore egne tanker og opfattelser og dermed ud af at fortælle Gud, hvad Han skal gøre.

Det første i bønnen er: *Helliget vorde dit Navn!* Det er en bøn, der svarer til, at Gud netop ER DEN, HAN ER – hellig, ophøjet, uendelig stor! Den bøn kaster lys over alt det, vi tumler med – vort arbejde, vore problemer og vanskeligheder, vort forhold til andre mennesker, o.s.v. Skal Guds Navn vorde helligt, kan det være, at der skal ske væsentlige ændringer – først med mig selv – dernæst med det, jeg indtil nu har opfattet som en tjeneste for Ham – thi Guds navn helliges, når vi lader hans NEJ ramme alt det, Han siger NEJ til, men som vi hidtil har sagt JA til. Den bøn kan føre os ind i en krise, hvor det afgøres, om vi mener, hvad vi beder om, eller det kun er tomme ord.

Det næste i bønnen er: *Komme dit Rige!* Den bøn hjælper os også til at være tilbageholdende med at sige til Gud, hvad Han nu endelig må gøre, thi mine ønsker og Hans rige samstemmer ikke altid. Mine ønsker udspringer som regel af mig – men Hans rige er uendeligt større og betydningsfuldere og drejer sig i en vis forstand ikke om mig – ganske vist er jeg borger i Riget, men det er jo en borgers pligt at tjene Rigets interesser og ikke sine egne.

Den tredje bøn er: *Ske din vilje, som i himlene således også på jorden!* Hvilken radikal bøn! Der skal sandelig megen nåde til at bede den af hele sit hjerte. »Hvor ofte sagde jeg: Din vilje ske! men mente dog min egen!« Den bøn kan føre ned i dødsriget – og føre op igen – den kan såre – og den kan hele – den kan knuse – for at fylde med Guds hellige, mægtige Ånd!

Hvis vi finder nåde til at bede, således som vor Frelser lærte os, da slipper vi vor egen vilje og vore egne tanker – og da befinder vi os i en stor menneskelig magtesløshed.

Men det er det bedste for troen. Det er også det bedste for hjertet, thi da finder det hvile fra alle urolige tanker, al hektisk aktivitet og rastløshed – da hviler det i Gud alene, det eneste sikre og trygge hvilested.

Det mægtigste ved denne bøn er måske, at den fører den bedende til den fuldkomne frihed, thi så længe min vilje strider imod Guds, er der spænding og uro – men når min vilje bliver underlagt under Guds, da hører spændingen, uroen og de indvortes diskussioner med Gud op.

Bønnesvaret

Paulus siger, at Gud formår over al måde at gøre langt ud over det, som vi beder om eller forstår (Efes. 3,20).

Vi beder ud fra vor erkendelse, der altid er begrænset, men Gud besvarer vor bøn ud fra sig selv, og Han har ingen grænser.

Han tager sigte på *vort personlige ve*

og vel således som det virkelig er i Hans øjne. Det varetages ikke altid derved, at vi konkret får, hvad vi synes er det bedste for os, men derved, at Han med den kraft, der er virksom i os, altså Helligånden, åbner vort hjertes øjne, giver os indsigt i Guds veje, fører os fremad på efterfølgelsens vej, hjælper os til at tage vort kors op dagligt – kort sagt: omdanner os mere og mere til lighed med vor Herre Jesus. Det er ikke altid behageligt for kødet – man vander sig undertiden derunder – men det er Gud, der formår noget med os, der går langt ud over, hvad vi beder om eller forstår.

Medens det går på, forstår vi ikke Gud og ser ikke Hans herlighed. Det er undertiden, som om Han slet ikke hører vor bøn, men skjuler sig. Det kan næppe være anderledes, når Han vil gøre noget for os, der går langt over vore kraftigste bønner og al vor forstand.

Men vi ser senere, at det altsammen var Guds kærlighed til os. Han ville os noget bedre end vort det bedste. Vi ser da Hans herlighed bagfra.

Hvad med vore materielle behov? Dem beder vi for i den fjerde bøn: *Giv os i dag vort daglige brød!* Den er underordnet de første tre bønner – ikke fordi den er uvæsentlig, men fordi alt det, der drejer sig om vore behov, ikke må indtage førstepladsen som det eneste væsentlige. Vort livs centrum er flyttet fra os til HAM.

Denne bøn besvarer Gud på sin egen suveræne måde, så svaret går langt ud over, hvad vi kunne bede om eller forstå.

Korset

Vort liv med Herren kan aldrig løsrives fra Kristi kors uden at blive et liv og en tjeneste *efter vore egne begreber.*

Skal vi få lov til at opleve det, der går ud over, hvad vi kan bede om eller forstå, må vi kende vor Herre Jesus inderligt og altid blive hos Ham, så Han får det sidste ord i enhver sag, vi har med at gøre.

Var der et eneste menneske, der kunne

se, at da Jesus hang magtesløs og døende på det forfærdelige kors, gjorde Gud langt mere for dem, end nogen kunne bede om eller forstå?

Da Gud fuldbyrdede det herligste af alt, var der ingen, der fattede det.

Det viser os, at når Gud gør langt ud over vore varmeste bønner og allerbedste tanker, betyder det ikke altid, at nu gør Han det endnu bedre, end vi havde tænkt – nej, det betyder ofte, at nu gør Han *noget helt andet*, end vi havde bedt om el-

ler tænkt. Det ser i verdens og den kødelige kristenheds øjne ud som dårskab, tab og helt unødvendige besværligheder, som ethvert fornuftigt menneske på forhånd frasiger sig.

Lad os slutte med atter at høre de kendte ord, som de fleste både kender og overhører og derfor forbliver i deres egne tanker på deres egne veje: »Mine tanker er ej eders, og eders veje ej mine, lyder det fra HERREN; nej, som himmelen er højere end jorden, er mine veje højere end

eders og mine tanker højere end eders« (Esaj. 55,8-9).

Lad os derfor ydmygt bønfulde Gud om at hjælpe os ud af vore egne tanker og bort fra vore egne veje, så vi kan få lov til at opleve, at Han virkelig formår med den kraft, der er virksom i os, at gøre langt ud over det, som vi beder om eller forstår – på den måde får Gud ære i menigheden ligesom i Kristus Jesus gennem alle slægterne i evighedernes evighed! Amen!

Opbrud

Vi kan ikke sætte et åndeligt opbrud i gang – slet ikke ved hjælp af denne verdens metoder. Et virkeligt opbrud med åndelig gennemslagskraft sker kun på Guds initiativ og med Hans midler.

Dobora skildrer i sin lovsang et opbrud i gammeltestamentlig, d.v.s. bogstavelig forstand. Vi kan af hende lære, hvad et opbrud i nytestamentlig, d.v.s. åndelig forstand virkelig er.

Hun taler til Herren og siger: »HERREN, da du brød op – da rystede jorden – skyerne dryppede af vand« (Dom. 5,4). Når Gud tager et initiativ, lader Han sig ikke standse af noget. Han ryster jorden – Han får skyerne til at give regn. Hans fjender skælver.

Men mærkeligt nok er hele Guds folk ikke villigt med på Herrens side. Ved *Rubens* bække var betænkkelighederne store (vers 15 og 16), *Gilead* blev på sin side af Jordan, *Dan* søgte fremmed hyre, og *Aser* blev siddende ved sit (vers 17).

Og da kampen blev voldsom, var der nogle ved *Meroz*, som ikke kom Herren til hjælp. Dem forbander Herrens engel (vers 23).

Der var lykkeligvis andre, der stillede sig på Herrens side uden at tænke på egen bekvemmelighed. *Zebulon* var et folk, der

vovede livet (vers 18) og *Naftali* med.

Debora lovede Herren, at der var nogle villige af folket (vers 9), men har sikkert undret sig over, at alle ikke var det.

Gennem hele den bibelske beretning finder vi denne mærkelige tvedeling af Guds folk – delingen imellem helhjertede og lunkne. I Johs. Åbenb. 2 og 3 ser vi, at Herren våger nøje over sit folks tilstand og afslører enhver svaghed, der fører eller senere fører til lunkenhed.

Noget at overvinde

Skal vi få lov til at være med i det opbrud, Herren (og ikke mennesker) sætter i gang, da er der en del ting, vi får at kæmpe med og må overvinde.

Jeg vil ikke nævne konkrete ting, thi jeg ved ikke, hvad andre kæmper med, men ved, hvad jeg selv kæmper med – og det må jeg selv overvinde, hvis jeg får nåde dertil.

Mange af os har en inderlig længsel efter et sandt åndeligt opbrud, men tillige en afsky for store ord og falske løfter. Vi vil ikke opflamme hverandre i kødelig nidkærhed og iver – ej heller slukke længselen efter fornyelsen, som Gud har lagt i manges hjerter.

Må jeg minde om *bønnevagten*. Jeg

kan ikke måle dens betydning – jeg vil ikke overtale nogen til at være med – men jeg overdriver næppe, når jeg siger, at bønnevagt (hvordan man end våger og beder) har så gennemgribende en betydning, at det går langt ud over vor forstand (se artiklen *Langt ud over*).

Hvilken nåde, om vi modtog et åndeligt opbrud på forbønnens og taksigelsens skjulte område!

Hvilken glæde, om vi overvandt den åndelige mathed, der kan lægge sig over os (jeg kender den alt for godt!) og gøre os åndeligt trætte og uoplagte!

En af mine meget store glæder er at tænke på alle de trofaste forbedere, der findes rundt om i vort arme land. Jeg besøgte en af dem den dag, prinsesse *Diana* blev begravet, og spurgte hende, om hun havde set fjernsynsudsendelsen fra *London*. Nej, det havde hun ikke, men da klokken var 11.30, kom hun i tanke om, at nu begyndte højtideligheden i *Westminster katedral*, og så »gav jeg mig til at bede for dem,« sagde den gamle søster.

Kommentar overflødig!

Men jeg gik fra hende, forfrisket og opløftet, som havde jeg haft del i et åndeligt opbrud med kraften til at sejre!